

Yvonne Wechsler – Dusky Roségold / 140 cm

Mulla on salaisuus. Sellainen salaisuus, jota siskoni tai parhaat ystäväni eivät edes tiedä. Kaikki lähti siitä, kun rakkaat ystäväni – kärsikööt he varpaankynsien liikakasvusta – raahasivat mut sirkukseen, vaikka tiesivät pelostani sirkuspellejä kohtaan. Olimme tuolloin viidentoista. Ystäväni, Selenan, isäpuoli oli saanut meille neljälle ja pojalleen sekä hänen kaverilleen liput töiden puolesta.

Sinä vuonna esityksessä oli tuhottoman paljon pelleohjelmia. Tunsin ikävän ahdistuksen jomottavan mahanpohjassani ja ilmoitin lähteväni haukkaamaan raitista ilmaa. Takasin ystäväilleni, että he voisivat jäädä katsomaan, kun puikkelehdin ulos hiostavan kuumasta teltasta. Musiikki ja ihmisten reaktiot kuuluivat teltan ulkopuolelle, kun marssin sivummalle hengittelemään.

Se mitä en huomannut oli Han Minho, Selenan velipuoli. Hän oli seurannut mua ulos ja kysyi nyt korealaisella aksentillaan saksaksi, oliko kaikki hyvin. Pyörähdin ympäri. Minho ja Selena asuivat naapurissamme, johon he muuttivat viisi vuotta sitten uusioperheenä. Naurahdin ilottomasti. "Vihaan niitä pellejä", kerroin. "Tai vihaan on aika vahva sanavalinta, mutta... ääh, tarvitsen jotain muuta ajateltavaa. Onko sulla röökiä?"
Minho pudisti pahoittelevasti päätään. "Ei ole, sori, mutta keksin kyllä jotain."

Ennen kuin ehdin kysymään, Minho kuroi meitä erottavat askeleet, tarttui niskastani ja painoi huulensa omilleni. Olin alkuun hämmentynyt ja mahanpohjan ahdistus vaihtui joksikin muuksi. Jännittäväksi ja kipinöiväksi. Alkuhämmennyksen jälkeen siirsin käteni pojan kylkiä vasten ja puristin t-paidan kangasta sormieni välissä. Minho oli tosiaan saanut ajatukseni muualle.

Selenan velipuoli oli mun likainen taianomainen salaisuus, joka yhä kävi satunnaisesti kotonani kylässä. Ai, miten se liittyi Power Jumpiin? No, ei ehkä varsinaisesti mitenkään, mutta Minho oli lähettänyt tekstarin.

Onnea kisoihin! Älä sukella pellen suuhun XD

Mahanpohjani pyörähti ja huulilleni nousi pakosta pieni hymy tuijottaessani viestiä. En ollut kertonut hänelle olevani Jenkeissä kisoissa, mutta silti mies oli osannut laittaa viestin juuri silloin, kun istuin Rosen mustassa satulassa odottamassa vuoroamme. Minho tiesi pelostani ja hänen oli pakko tietää myös kilpailuiden teemasta. Olin jo selvinnyt radan pelottavimmasta esteestä useammalla ratsulla, joten kyllä kai mä selviäisin siitä vielä kerran?

"Mikä hymyilyttää?" siskoni Livia kysyi.

"Ei mikään", vastasin ja työnsin puhelimen kisataskuni taskuun yhä hymyillen.

"Mitä? Onko sulla joku uusi poika taas?" Livia kiusoitteli ja kohautin olkiani.

"Meidän pitää nyt mennä", kerroin ja keräsin Rosen ohjat tuntumalle.

Rose oli selkeästi virittynyt kisatunnelmaan, kun ravasimme areenalle. Se kulki korvat tiukasti ylöspäin ja otti vähän epärosemaisista tanssiaskelista kärsimättömänä. Rose ei pelännyt mitään. Tunsin sen riittävän hyvin, ettei se hätkähtäisi radan erikoisempiakaan esteitä. Kunhan vain saisin itse ratsastettua meidät hyvin jokaiselle, voisin ottaa myös isompia riskejä. Pillin vihellyksen jälkeen nostin laukan ja lähestyin ensimmäistä estettä.

Minhon tsemppiviestin ansiosta se oli päivän ainut ratani, kun en jännittänyt pelle-estettä. Tällä kertaa en myöskään sulkenut silmiäni tai alkanut kiljumaan. Se oli jo voitto itsessään.